

λέξεως Ερμαν & Ιερμαν) συμπεριελάμβανεν ἀπό τὴν ίνδικην, , κατὰ τὴν επισημάτητα καὶ τὴν σκηνήν την σημερινήν Περσίαν καὶ Ἀργυρούπολην (Ἀργυρούπολην, ἀλλ' οὐδὲν ἡτον ὑπάρχει θετικὸν ὅτι ρινήν) καὶ διηκάστη ὑπὸ τῆς παριπόντου τῶν Ἀγγείων διηγμάτων δυνατείταις. Καὶ ταυγράναι μὲν ἀποδεσμῶτον πρωτίμων συντετρίσθησαν ὥστε οὐδὲν περὶ διηγμάτων οὐδὲ τῶν περὶ ίνδικης ἀργυρούπολης διατάχθησαντανόν ὅτι οἱ Ἀριοὶ προεῖργαν τῶν ἐν

εὐγένειαν, ἀλλ' οὐδὲν ἡτον ὑπάρχει θετικὸν ὅτι ρινήν) καὶ διηκάστη ὑπὸ τῆς παριπόντου τῶν Ἀγγείων διηγμάτων δυνατείταις. Καὶ ταυγράναι μὲν ἀποδεσμῶτον πρωτίμων συντετρίσθησαν ὥστε οὐδὲν περὶ διηγμάτων οὐδὲ τῶν περὶ ίνδικης ἀργυρούπολης διατάχθησαντανόν ὅτι οἱ Ἀριοὶ προεῖργαν τῶν ἐν

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΘΕΡΕΙΑΝΟΣ.

Ναὸς Ἰσιδος.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΗΕΡΙ ΠΟΜΠΗΑΣ.

(Τίς Φύλλαδ. 167. σελ. 515. Τέλος.)

—ooo—

Περιεργότατα εἰσὶν ἐν γένει τὰ οἰκοδομήματα τῆς Πομπηίας, διότι ἐξ αὐτῶν μακρινόμενα καὶ τὰς ξένιες τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Ὁπισθεν βιβλίον; παρὰ τὴν γιονίζεν δύο, ὑπῆρχεν, ὡς ἐξαγειράντες ἐκ τῆς προγραφῆς, καπηλεῖον. Ήτο δὲ Θερμοπώλειον, ἢ, ὡς λέγομεν σάμαρον, καρράνειον ἐν διέπειροντα ποτὲ θερμά, ὡς φέρεται εἶπεν οἶνος, οὐδὲν μέρειλι κλπ. Τὸ δέκαδὸν αὐτοῦ είναι στεγώτατον προτεργάμενον δύοις τότε εἰς τὰ καπηλεῖα δένεκάθηγτο ἐντὸς αὐτῶν, διπλαὶ θυμεῖς σήμαρον· ὅλλαξ πληταιέζοντες εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ καπηλοῦ ἐξέρριψαν ἐπὶ ποδὸς τὸ θερμόν καὶ ἀνεγέρθησαν. Τοῦτο αὐτὸν εἴσι πάντα τὰ ἔργαστά τους· ὁ μὲν ἔργος στεγώταγης ἔμενεν ἐντὸς, οἱ δὲ ἄγραμταί εἰστος αὐτῶν. Μέλανθικά τινα μόναν εἶχον θαλάσσιους πόρους τὸ διπισθεν μέρος, ἢ οὐκ αὐτῶν. Συνειθίζοντε δὲ, αἱ καὶ σήμαρον, αἱ συμβολικαὶ ποιογράφαι. Διδάσκαλίς τις, παρεχθείγυματος γέρειν, παρίσταντος τὸ πειδίων προσέγραψε τὰς λέξεις τχύτας· abiat (habebat). Venere Pompeiana iradano qui hoc iacebit. Ήτοι· « ή ὁργὴ τῆς Ἀφροδίτης, προστάτιδος τῆς Πομπηίας, ἐπει τὴν κεραλήη τοῦ β. λαλού τῶν νέων πόδες τὰ γρίματα, δένεν ερεδεῖσι, μοντος τὴρ προγραφὴν ταύτην ο. Ἀλλαγῆ,

οὐδίνεται, τὰς μητέρας. Ἀλλὰ καὶ διλλουτίου, τὸ δόνομον Βαλεντίνου, ἡ προγραφὴ εἰνπλεξία μητρώς. Ήράς τὸν ἀκρων τῆς ἀγορᾶς ὑπῆρχε συλλεῖον δημόσιον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Βέρνου, δοτικός, κατὰ τὴν γενικὴν συγένειαν συνήθειαν τῶν πολιτῶν τῆς Πομπηίας, ανέθεσεν ἐκτὸν καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ (cum dissentibus suis) εἰς τὴν προστατίαν τοῦ δρυμοῦ. Ο Βαλεντίνος, θέλων νὰ μντεγγωνισθῇ πρὸς τὸν Βάρντην, ἐκόλλητεν ἀγρολίκην ἀπένειτο τοῦ συλλείου τούτου, ἐπὶ τετραγόνου προστάταισμάνου εἰς ἐπίθεσιν τῶν δημοσίων καὶ ιδιωτικῶν ἀγρολίκων, καὶ ὄνοματονένον Λεύκωμα (albus). Επικεκλαῖται δέ καὶ αὐτὸς ὑπέρ τε ἐκμάρτυρος. Ἀλλ' εἰ καὶ ἀκριβής περὶ τὴν ἐκπλάνωσιν τοῦ πρὸς τὸν δημοτικὸν ἀγρόν, καθόκεντος, δὲν ητο δύνως καὶ πόρος τὴν σύντεξιν διότι ἀντί discentibus suis, γράψεις cum discentes suos. Ο σολοκιτρός οὗτος παρεπέμπει εἰς τὴν αθηναϊκὴν στασιάγηης ἔμενεν ἐντὸς, οἱ δὲ ἄγραμταί εἰστος τὴν ματέραν τῶν σοροῦ διδάσκαλου.

Ίδοις καὶ ἔτερον παράδειγμα.

Διδάσκαλός τις μανεμαχίας, ἵνα προσυλλάξῃ τὴν ἀγρελίκην αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀτίκτων πειδίων προσέγραψε τὰς λέξεις τχύτας· abiat (habebat). Venere Pompeiana iradano qui hoc iacebit. Ήτοι· « ή ὁργὴ τῆς Ἀφροδίτης, προστάτιδος τῆς Πομπηίας, ἐπει τὴν κεραλήη τοῦ β. λαλού τῶν νέων πόδες τὰ γρίματα, δένεν ερεδεῖσι, μοντος τὴρ προγραφὴν ταύτην ο. Ἀλλαγῆ,